

POHOD OB MARTINOVEM DNEVU OD IZOLE DO POMJANA

No, pa smo ga le dočakali. Martinov pohod seveda, za katerega je vsako leto veliko zanimanja. Tudi letos je bilo tako, saj je bil avtobus napolnjen že prvi torek po oktobrskem pohodu in je nekaj pohodnikov žal moralo ostati doma. Tokratna destinacija je bila še posebej zanimiva, saj smo se podali po poteh snemanja nadaljevanke »Usodno vino«, kar je lepo sovpadalo s praznikom vina, tokrat po primorskem vinorodnem okolišu.

Kot običajno, kadar gremo proti zahodu, smo zadnje pohodnice vkrcali v Šentlovrencu, nato pa je avtobus peljal do počivališča Lom, kjer smo imeli krajši postanek za okrepčilo.

Pred Izolo smo zavili v hrib do bolnišnice, kjer sta v nadaljevanke službovala Rebeka in Martin, od tam pa smo pričeli z vzponom proti Šavrinskim brdom v koprskem zaledju.

Glede na to, da nas je na Dolenjskem na pot pospremil rahel dež, ki po informacijah od doma, ni ponehal vse dopoldne, smo se najbolj razveselili lepega sončnega vremena, ki nas je pričakalo v Izoli. Najbolj vroči so se zato že pred startom znebili odvečnih kosov oblačil in pot začeli kar v kratkih rokavih.

Dokaj strma pot nas je med vinogradi in sredozemskim rastjem vodila do vasice Gažon, kjer smo si ogledali enega od prizorišč snemanja nadaljevanke – hišo vinogradniške družine Dolinar.

Ob vinogradih in oljčnih nasadih, ki so bili večinoma že obrani, smo pot nadaljevali do največje vasi v tem delu Slovenske Istre, Šmarja. Na redkih oljkah, ki so ostale še ne obrane, smo lahko videli, kako bogata je bila letošnja letina.

Iz Šmarja smo pot nadaljevali po delu evropske poti E6 do najvišje ležeče vasi v Slovenski Istri, Pomjana. Pot nas je po gozdnatem pobočju vodila do omenjene vasice, ves čas pa nas je na levi strani spremljal pogled na prelep koprski zaliv, ki je bil še posebej lepo viden na mestih, kjer se je gozdno rastje nekoliko razredčilo.

Pomjan je zanimiva vasica, v njem nismo naleteli na nobene sledi »Usodnega vina«, smo pa opazili, da so praviloma vse hiše opremljene s tablami na katerih so nazivi kot so domačije včasih imenovali.

Ogledali smo si tudi lokacijo nekdanje znamenite gostilne, ki pa je sedaj popolnoma opustela, zato smo se odpeljali do vasi Grintovec, kjer smo imeli zelo okusno kosilo, lahko pa smo tudi kupili domače kakije ali oljčno olje.

Polne dobre hrane in dobre volje nas je avtobus nato odpeljal proti domu ob spremljavi rahlega rosenja, s katerim nam je bilo med samim pohodom prizaneseno, saj nam je celotno pot sijalo prijazno in toplo jesensko primorsko sonce, zato je po našem mnenju Martinov pohod v celoti uspel.

Martin Hočevar